

2015. szeptember 20.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősimai Istentisztelet

„¹²és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” Mt 6,12

Drága Gyülekezet!

Az elmúlt időszakban a Jézus tanítása szerinti imádság részeit kezdtük el vizsgálni. Azt az imádságot, amely – úgy gondolom – legtöbb alkalommal hangzik el az ember ajkán. Olyan jó volt készülés közben megérteni dolgokat, felfedezni mélységeit annak az imádságnak, melyet sokszor csak monoton módon mondunk el. Reménységem az, hogy ez a sorozat átértékeli bennünk minden egyes szavát, s mögötte meglátjuk életünkre nézve, Jézus mire szeretne bennünket tanítani.

Mai alkalmon az ötödik kérdéshez jutottunk, amely a korábbiaktól eltérő módon két tagmondatból áll, melyet egy „és” szócskával köt át Jézus. Ha nyelvtanilag vizsgálom ezt a két

részt, akkor az „és” kötőszócskával az egyik tagmondatot a másik mellé rendeli. Azaz az „és” kötőszócskának kapcsolattartó, összekötő szerepe van. A két mondatot úgy vezeti át, hogy egymásmellé rendeli, mert kapcsolatban van egymással. Mit jelent ez? „...¹¹mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma ¹²és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...”, tehát nem alá és fölé rendelés van, nem emeli ki egyiket a másikból, hanem összeköti, egymásmellé rendeli. Az „és” kötőszóval kapcsolatot teremt a két tagmondat között. Mert kapcsolatban van ez a kettő egymással. Azt mondja, hogy amennyire fontos, létszükséges a mindennapi kenyér, olyan fontos a megbocsátás és a bocsánatkérés az ember életébe. Egyik nélkül sem lehet élni. Tudom, hogy a mai ember inkább a hasára gondol, igényei vannak, s azt helyezi előtérbe, de Jézus tanítása szerint mind a kettő elengedhetetlen a mindennapi életben. Csak gondoljuk végig, mi tragédiák vannak abból, ha emberek nem bocsátanak meg egymásnak, ha nem kérnek bocsánatot egymástól. Ha nem tud odamenni az egyik a másikhoz rendezni a rendezetlent, ha nem tudnak kiengesztelődni, nem tudnak újat kezdeni, hanem csak gyülemlik, gyülemlik, emészti, emészti az embert, a

kapcsolatot, eltávolodnak egymástól, s azon veszik észre magukat, hogy távolabb vannak egymástól, mint két idegen. Mindannyian bocsánatra szoruló emberek vagyunk, mert vétünk a másik ember ellen. A Szentírásban többször találhatunk felszólítást a megbocsátással kapcsolatban: „¹³**Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.**” Kol 3,13; „³²**Viszont legyetek egymáshoz jószágosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.**” Ef 4,32; „²⁵**És amikor megálltok imádkozni, bocsássatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.**” Mk 11,25. Csak néhány Ige, amelyben Isten tanít, figyelmeztet kapcsolataink rendezésére, a megbocsátás fontosságára, a bocsánatkérés és a megbocsátás mindennapi gyakorlására, hiszen ebben is útmutatást ad számunkra: „**a nap le ne menjen a ti haragotokkal**” Ef 4,26. Nagyon fájdalmas dolog, amikor látom embereken, hogy nem tudnak egymásnak megbocsátani, nem tudnak odamenni egymáshoz alázattal, különbnek tartva a másikat maguktól, s azt mondani, „ne haragudj! Bocsáss

meg”! Hanem mindenki a maga igazát szajkózza, a maga sérelmeit hánytorgatja, a másokra vár, hogy majd ő kérjen bocsánatot, és elszalad az idő, megkeményedik a szív, érzéketlen lesz a másik fájdalmára, s azon veszi észre magát, hogy nem tudta rendezni azt, amit rendezni kellett volna. És utána cipeli magával azt, hogy rendezhette volna, de nem tette. Rettenetes teherré válik a meg nem bocsátás és a bocsánatkérés hiánya egy ember életében. S lehet, hogy te ezt most úgy hallgatod ezt az igehirdetés, hogy veled minden rendben. Nincsenek elvarratlan szálak, nincs harag, neheztelés benned – legalábbis ezt mondod, ezzel nyugtatgatod magad, csak éppen a feszültséget mérőműszerrel lehet mérni közted és a feleséged, vagy a férjed között, közted és a gyermekeid, vagy szüleid között. S úgy vagy vele, jöjjön oda hozzád, ha rendezni akarja. Kérjen ő bocsánatot, hiszen ő kezdte, ő bántott meg. Ha nem úgy szólt volna, ha nem azt mondta volna, ha nem olyan hangsúllyal, és lehetne sorolni. Na, így nem lehet, és nem fogod rendezni sosem azt!

Két dolgról szeretnék nektek beszélni, hogy ez hogyan, milyen módon változhat meg az életetekben: „A megbocsátásról és a bocsánatkérésről”. Nagyon fontos a sorrend, mert egyik kö-

vetkezik a másiktól. Tudjátok, a megbocsátásnál azt tapasztalom, hogy emberek nem tudnak igazán megbocsátani, mert a hánytorgatás bűne állandóan jelen van. Ott, ahol hánytorgatás van, ott nincs feledés, nincs elengedés. Hánytorgatni pedig nagyon jól tud az ember. Az időzítés tökéletes egy-egy feszült helyzetben, ami nem hogy csitítaná, hanem még tetézi a problémákat és olaj a tűzre. A megbocsátás az egy olyan dolog, amit csak akkor tud az ember, ha rádöbben arra, hogy neki mi lett megbocsátva. Jézus olyan szemléletes példával világítja ezt meg számunkra: „**Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”** ²²Jézus így válaszolt: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. ²³Ezért hasonló a mennyek országa egy királyhoz, aki számadást akart tartani szolgáljaival. ²⁴Amikor hozzákezdett, vittek eléje egy szolgát, aki tízezer talentummal volt adója. ²⁵Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és fizessen. ²⁶A szolga erre leborult előtte, és így esedezett: **Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek**

neked. ²⁷Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. ²⁸Amikor azonban eltávozott az a szolga, összetalálkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! ²⁹Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked. ³⁰De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe vettette őt, amíg meg nem fizeti tartozását. ³¹Amikor szolgatársai látták, hogy mi történt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. ³²Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. ³³Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? ³⁴Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhérok-nak, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. ³⁵Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.” Mt 18,21-35. Ez egy nagyon szemléletes példája annak, milyen az, amikor az ember fel sem fogja, hogy neki mi engedett el. Fel sem méri, hogy

neki milyen tartozása volt, s hogyan lett ez a tartozás kiegyenlítve, elengedve.

Drága Testvérem!

Lehet, hogy úgy ülsz itt, fogalmad sincs arról, hogy neked mi lett megbocsátva, mi lett elengedve. Fogalmad sincs arról, hogy hogyan, milyen módon és mértékben lett megbocsátva bűneid és elengedve minden bűnnek a büntetése. Milyen árat kellett azért fizetni, hogy bocsánatról beszéljünk. Hogy valakinek meg kellett halni azért, hogy azt a temérdek tartozást, bünt, amit felhalmoztál te is, meg én is, az el legyen engedve. Lehet, hogy fogalmad sincs arról – mert annyira magad körül forogsz, annyira csak a saját sebeidet nyalogatod, vagy az önelégültség székében ülsz, vagy mindig másokat hibáztatsz –, fogalmad sincs arról, hogy azért, hogy bocsánatról beszéljünk, azért valakinek nagyon komoly árat kellett fizetni. Isten szótárában a megbocsátás az tudod, hogyan van definiálva: „MEG NEM TÖRTÉNTÉ TETTE!” Ő úgy bocsát meg, hogy: mintha meg sem tetted volna, el sem követted volna. A bocsánatszerzés pillanatától kezdve Ő nem hánytorgat többé. Ő elfelejti, háta mögé veti (Ézs 38,17), a

tenger mélyére veti („**irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!**” Mik 7,19) a megbánt, megvallott, letett bűnöket. Ő így ad bocsánatot, nem úgy, mint mi, nem úgy, mint a világ, hogy szőnyeg alá söprik. Ő elfelejti, nincs tudomása róla, teljesen tiszta a lap. Nincs „bűnlishta”! Ha azt mondja, Ő megbocsát, akkor Ő megbocsát. Ha azt mondja, hogy a háta mögé veti, akkor Ő a háta mögé veti. Ezért más az a megbocsátás, amiről az Ige beszél, mint amit a világban tapasztalunk a mindennapokban. És tudod, csak akkor fogsz tudni megbocsátani a másiknak, ha te is rádöbbenél, hogy neked mi bocsáttatott meg? Mit engedett el neked Isten Jézus Krisztusban? Milyen árat kellett fizetnie Jézusnak azért, hogy rád úgy nézzen az Atya, hogy minden adósságod törlesztve. Erről így ír Pál apostol: „**megbocsátotta minden vétünköt.** ¹⁴**Az adóslevelet, mely ellenünk szólt és vádolt minket, eltörölte, eltette az útból, és a keresztre szegezte;**” Kol 2,13b-14. Ez a kép jól kifejezi, hogy mit érdemeltünk volna, de mit kaptunk. Az ókori világ ismerete által érhetjük meg ezt a képet. Ha az adós fizetésekképtelenné vált, és vagyona nem tette ki a tartozás összegét, akkor a hitelező a vele egy fedél alatt élő családtagjaival együtt elhurcol-

ta otthonából, és eladta rabszolgának. Az eljárás törvényességének igazolására az üresen maradt ház ajtajára ki kellett szögeznie az adóslevelet, amelyen a tartozást a pórul járt adós aláírása tanúsította. Így van ez lelki értelemben is, ezért használja Pál ezt a képet és kifejezést. Az ember a bűneset óta fizetéképtelenné vált, azaz tehetetlen a bűneivel szemben. A bűneinkkel szemben teljesen tehetetlenek vagyunk, hiszen nem tudunk magunknak megbocsátani. Az emberbe bele lett „kódolva”, hogy bocsánatra szorul és megkönnyebbül a lelke, ha bocsánatot kap. Az ember teljesen tehetetlen a bűneivel szemben, ezért nem tud mit kezdeni azokkal, ezért meg van annak a következménye. De a minket terhelő adóslevelet, azt a listát, amely bennünket terhel, azt a listát az Atya Jézus Krisztus személyében a keresztfára szegezte. Azaz minden adósságot, bünt az ő személyében enged el. Ezért már nincsen többé vádlás. Azt az adóslevelet, listát, ami rólam, az én bűneimről szólnak, nem az ajtóra, az én életemre lett kiszegve, nem nekem kell viselnem, ha Jézus Krisztus felvitte a keresztfára. Ezért lehet bocsánatod! Ezért beszélhetünk arról, hogy meg lett bocsátva Jézus Krisztusban minden múltbéli, jelenbeli és jövőbeli bűnöd. Mindent elenged! Ennek egyetlen egy

„feltétele” van: meg kell vallani, azaz be kell ismerni, hogy énmiattam kellett ezt az árat meghoznia Jézus Krisztusnak. És higgyétek el, csak akkor fogtok tudni megbocsátani a másikkal, ha átértékeltek, hogy nektek mi bocsáttatott meg. Mit engedett el nektek. Ha érzitek ennek a súlyát, akkor fogtok tudni a másikkal is megbocsátani. S erről szeretnék még nektek röviden beszélni. Isten megbocsátott nektek Jézus Krisztusban, ezért nektek is meg kell bocsátani: **„bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”** Ef 4,32. Ha ezt a megbocsátást gyakoroljátok, akkor lesz benneteket alázat, hogy oda tudtok menni a másikkal, s tudtok bocsánatot kérni. Az egyikből következik a másik, ez így épül fel egymásra. Mivel Isten megbocsátott nekünk, ezért mi is megbocsátunk a másikkal, s mivel Ő megbocsátott nekünk – rendezte a kapcsolatot velünk („¹⁹**Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket,**” II Kor 5,19), ezért mi is rendezhetjük a kapcsolatunkat a másikkal. Mivel Isten tette meg az első lépést az ember felé, ezért mi is megtehetjük ezt a lépést a másik ember felé. Ő mindent megtett azért, hogy ez a kapcsolat rendbe jöjjön közte és közöttem. Ezért már nekem is

feladatom, hogy rendezzem közöttem és a másik ember között ezt a kapcsolatot. Tudjak bocsánatot kérni és tudjak megbocsátani. Tudjak elengedni, mert nekem is elengedte.

Drága Gyülekezet!

Egyedül ez szolgálja a megbékélést emberek, családok, házasságok, gyülekezetek, társadalmak között. Megbocsátani és bocsánatot kérni. Isten ezt megtette, ezért arra indít bennünket, hogy mi is tegyük meg, „mert **Ő előbb szeretett minket.**” I Jn 4,19, előbb bocsátott meg nekünk, előbb engedett el nekünk mindent.

Ámen!